

[Jens Møller.]

et oplæg til forhandlinger for dog at komme videre.

Så kom vi i den mærkelige situation, at regeringen godt ville forhandle med de to af disse partier, men ikke med det tredje. Kristeligt folkeparti blev ikke indbudt til nogen forhandlinger på noget tidspunkt, og da vi jo var tre partier, der stod bag dette, så kom vi i den mærkelige situation, hvordan vi skulle kunne gå ind i en forhandling, når det ene parti ikke kunne være med.

Det spidsede mere og mere til, og da vi efterhånden kunne se, at regeringen altså ikke ville give sig og igen forhandle med kristeligt folkeparti, ja, så tog vi det til efterretning. Derfor sagde vi til de to andre partier, til venstre og de konservative: ja men så må I føre disse forhandlinger, det er der ikke noget i vejen for. Vi løser jer fra det, der har været, så nu fører I de forhandlinger og ser, hvad I kan få ud af det. Det gjorde vi ud fra den betragtning, at for kristeligt folkeparti er det vigtigere at opnå et resultat, der er tåleligt, end at bevare vores egen ære i denne forbindelse.

Men heller ikke dette synes at have hjulpet. Der er stadig ikke noget resultat, og den undrende befolkning ser til.

Vi må altså kunne slå fast her, at kristeligt folkeparti har gjort sit yderste for at få et forlig i stand, at vi har holdt fast på vore forpligtelser, men at vi er blevet sat uden for samarbejdet af regeringen og socialdemokratiet. Ansvar for det, der er sket, må altså fuldt og helt ligge på regeringen og socialdemokratiet. Man har fejlvurderet mulighederne. Man har spildt en masse tid. Man har stædigt holdt fast ved ikke at ville forhandle med visse partier. Om det er, fordi man er fornærmet, ved jeg ikke, vi har ikke fået nogen begrundelse, men derved har man jo så også sprængt augustforliget. Det er en sørgelig situation for Danmark.

Men samtidig må vi sige, at hvis vi skal se på det rent egoistisk, så føler vi os faktisk lettet. Vi har ofte følt os knuget af diverse regerings omfavelse. Nu står vi i den situation, at vi er fri til at føre vores egen politik, fri til at føre en egentlig oppositionspolitik, fuldt og helt fri til at samarbejde med andre partier, som det passer, f. eks. som vi i øjeblikket gør med venstre og konservative på de områder, hvor det kan fremme den politik, vi står for. Det er en ganske behagelig fornemmelse.

Forslagene, der nu ligger på bordet, skal jeg

ikke sige meget om. Det har jeg gjort ved første behandling, og det vil ske senere under behandlingen af de enkelte forslag. Jeg skal kun kort nævne, at omkostningspolitikken for os hele tiden har været det væsentligste, for det er det område, hvor vi virkelig kan gøre noget på længere sigt for alvor for at nedbringe arbejdsløsheden og for at bedre vores betalingsbalance. Det er jo indkomstpolitikken, det drejer sig om, som vi havde ønsket strammet en del, men der er også andre måder, hvorpå man kan ned sætte erhvervslivets omkostninger, f. eks. ved at det offentlige overtager en stor del af forpligtelsen ved sygedagpengene.

Beskæftigelsesforslagene har ikke været store problemer for os. Der har vi i det store og hele kunnet tilslutte os regeringens forslag, og det gælder især de områder, der har med ungdomsarbejdsløsheden at gøre.

Med hensyn til skatter og afgifter har vi naturligvis som et ansvarligt parti sagt, at vi vil være med til at skaffe de penge, der skulle til til de udgifter, der lå i det. Det betyder selvfølgelig ikke, at vi har kunnet sluge alt rådt. Der er visse områder, vi ikke har kunnet være med til. Det er f. eks. afgifterne på olie og gas og på benzin og på biler, fordi det er områder, der vil være med til yderligere at fordyre transporten, både for erhvervslivet og for de mennesker, der har brug for deres bil til at køre til arbejde i hver dag. Vi har heller ikke villet være med til yderligere at fordyre ejendomshandelen gennem en forhøjelse af afgifterne på skøder. I spørgsmålet om moms har vi ment, at den skulle op på 5 pct. for at dække udgifterne, men da vi nu har fået en devaluering og den jo virker lidt i samme retning, ja, så er vi i den situation, at vi mener, at man godt kan klare sig med regeringens forslag om 3 pct. moms.

Men skal man vurdere det, der kommer her fra regeringen som en helhed, så må vi sige, at det er kortsigtet og utilstrækkeligt, men det er dog bedre end ingenting. De enkelte forslag skal vi tage stilling til ved tredje behandling.

Til slut vil jeg gerne opsummere. Ud fra det, jeg har sagt her, og de bevisligheder, der ligger, må man sige, at kristeligt folkeparti ikke har brudt noget forlig. Kristeligt folkeparti har arbejdet målbevidst for et forlig, som vi kunne tro på ville virke, men kristeligt folkeparti blev frataget mulighederne og af regeringen skubbet ud. Derved har regeringen brudt augustforliget.

Kristeligt folkeparti står nu fri for alle af-